
Božena Česká

Nejraději by se na matčin příkaz neohlížela a vykročila i tak s Markem mezi tanečníky.

Matka jako by jí četla myšlenky. „Neslíbilas snad příští tanec markraběti Otovi?“ upozornila ji rázně.

Božena si na něco podobného nepamatovala a obrátila se k matce, aby se v tom smyslu ohradila. Vtom si však povšimla, že se k ní blíží vysoký muž s ušlechtilými, výraznými rysy. Vybavila si, že ho zahlédla během sestřina svatebního obřadu.

Proč to nepřiznat, už tehdy ji zaujal. Plavé vlasy mu spadaly podle poslední módy na ramena v kadeřích, jež by mu jistě mohla závidět nejedna paní. A oči měl tak modré, že se zdály téměř průzračné jako dvě horská jezera.

Zrudla nyní trochu a rychle sklopila zrak z obavy, aby nepoznal, co se jí honí hlavou.

„Mohu tedy doufat, že mně tento tanec věnuješ, paní?“ uklonil se jí, ruku přitisknutou na hrud' v kurtoazním gestu. Učinil tak nejen proto, že se to slušelo, ale hlavně proto, že bál, aby Božena nezaslechla, jak hlasitě mu buší srdce. Nepatřil k mladíkům a v lásce nebyl nezkušený, ale teď, v tomto okamžiku, kdy se ocitl Boženě tvář v tvář, se cítil jako nějaký holobrádek, který se poprvé zamiloval.

„A kdo mne o ten tanec žádá? Jsi snad markrabě Ota?“ zeptala se Božena a matka Kunhuta jen obrátila oči k nebesům, na rtech tichou modlitbu. Takovéhle otázky se přece vládci Braniborska nekladou! Už už chtěla dceru okřiknout, ale Ota Braniborský se Boženě znovu uklonil se slovy: „Jsem skutečně markrabě braniborský Ota, toho jména třetí, a též tvůj služebník, Milosti.“

„Moje dcera Božena ti jistě ráda a ochotně tento tanec věnuje, pane Oto. A mé svolení rovněž máš,“ vložila se mu do řeči Boženina královská matka, aby dceři zabránila v nějaké další prostořeké poznámce.

Božena opět pocítila, jak jí tváře zahořely ruměncem. „S radostí ti tento tanec věnuji, můj pane,“ řekla jen a přijala Otovo rámě.

Musela uznat, že je Ota Braniborský dobrý tanečník. Prováděl ji snadno, s lehkostí a bez jediného zaváhání všemi tanečními figurami a nedočkavě vyhlížel, kdy se k němu zase vrátí, když ji od něj tanec odvedl.

Božena se dosud zdráhala přiznat sama sobě, že ji Ota okouzлил. Líbilo se jí, jak zkušeně ji vedl při tanci, jak pevně svíral její ruku ve své. Při tom dotyku jí projelo podivné, dosud nepoznané vzrušení a ten žhavý přívál touhy jí zažehl v nitru slastný, opojný plamen.

Mohla to být láska? Probudil v ní snad Ota cit, o kterém dosud pouze snila a který záviděla sestře, jakkoli si to nechtěla připustit?

Netušila to zatím.

Hudba náhle ustala. Ota se jí uklonil. „Věnuješ mi příští tanec, má paní?“ zeptal se tiše, v očích naději.

„Ráda, můj pane,“ odpověděla rychle a vzápětí ji zamrzelo, že tak nedočkavě souhlasila.

Potom však ty falešné obavy hodila za hlavu. Jedno jí bylo zcela jasné – nechtěla Otu ztratit.

Její tanečník se na ni šťastně usmál a nabídl jí opět rámě.

Král Václav se s úlevným povzdechem uvelebil na lůžku. Byl rád, že svatební hostina i následné veselí skončily. Tedy alespoň pro něj a pro jeho choť Kunhutu, protože se do svých komnat odebrali již před půlnocí. Hlučné dvorské zábavy a opulentní hostiny neměl nikdy rád a dobrovolně je nevyhledával. A s přibývajícimi lety jeho nechuť k podobným radovánkám jen vzrůstala. Dnes však nebylo zbylí – nemohl se přece omluvit ze svatební hostiny vlastní dcery!

Hlava mu teď však třestila. Opatrně si přešel štíhlými prsty po levém spánku, odkud se mu táhla přes oko a celou tvář hluboká jizva, památka po dávném zranění.

Vždycky dával před společenským životem u dvora přednost samotářskému bloudění hlubokými lesy a dlouhým lovům, a to se mu v mládí stalo osudným. Při jedné divoké štvanici se zranil tak nešťastně, že nakonec přišel o oko. Časem se s tím vyrovnal, nebo spíš vyrovnat musel, ale bez opory sestry, nyní abatýše kláštera Na Františku, a královské matky Konstancie by to patrně nedokázal.

Dávné zranění se mu však nepřestávalo připomínat úpornými bolestmi hlavy, které nezdítkou končily záchvatem a mdlobou. Ty stavy snadno vyvolal hluk. Zejména vyzvánění zvonů se Václav musel vyhýbat.

Pozorná a obětavá manželka Kunhuta, které ani dnes neuniklo Václavovo rozpoložení i jeho úporná snaha nezkatit dceři její slavný den, k němu nyní přispěchala s pohárem vína. Odměnil ji za to vděčným pohledem, zhluboka se napil a potom si vzal pár kousků sušeného ovoce máčeného v medu, které mu k tomu doušku přinesla ve stříbrné misce.

„Zdá se, že Ota Braniborský nenechal naši Boženu lhostejnou,“ obrátil se k manželce po chvíli.

„To neuniklo asi nikomu, snad s výjimkou právě naší Boženy,“ zasmála se Kunhuta. „A je jen dobře, že v něm našla zalíbení, i když si to asi sama dosud pořádně neuvědomuje. O Otovi jsi přece uvažoval jako o jednom z Boženiných nápadníků.“

„Ano. Anežka se teď provdala za míšeňského markraběte a ze strategických důvodů by bylo dobré, kdyby se Boženiným manželem stal Branibor. Posílilo by to sféru našeho vlivu.“

„Ach, Václave, já vím, že *tohle* je pro tebe důležité a že by také v Boženině případě mělo jít o dynastický sňatek, ale... neměl bys alespoň trochu myslet na štěstí své dcery?“ zeptala se ho vážně Kunhuta.

„Má drahá Kunhuto, podle mě jsou podobné starosti v případě Boženy a Oty zbytečné. Ti dva k sobě už cestičku našli, nemyslíš? A pokud jde o dohodnuté manželství a sjednaný sňatek – podívej na nás dva! Nás přece zasnoubili už jako děti. A pak jsme se do sebe zamilovali a potom...“ Václav odložil pohár a přitáhl si Kunhutu k sobě. Pevně ji objal. „Miluji tě s každým dnem víc a víc, drahá.“

„A já tebe, Václave,“ zašeptala Kunhuta a políbila ho.

Mohli spolu žít celé roky, a přesto si nezevšedněli. I nyní zažehl Kunhutin polibek ve Václavovi vášeň stejně silnou jako kdysi před lety, když ho políbila poprvé. Bolest se vytratila a místo ní zůstala pouze slastná touha.

Božena se opřela o kamenný okraj fontány. Příjemně ji chladil do rozpálených dlaní a sytá vůně, kterou vydechovala okolní zahrada, na ni působila jako uklidňující balzám. Stříbrný odraz měsíce se třpytil na temné vodní hladině fontány jako pohozená stříbrná mince.

Rychle vytáhla zpoza širokého pásu hedvábný šátek a namočila ho ve fontáně. Vodní hladina se rozechvěla, takže stříbrná mince měsíce se roztříštila v bezpočet třpytivých vlnek.

Dívka si otřela mokřým šátkem rozpálené čelo a hořící tváře. Doufala, že tím nabude alespoň trochu ze ztracené rovnováhy.

„Bože dobrý, co se to se mnou stalo?“ zašeptala, zmatená změnou, která se s ní udála. Zpočátku, po prvním tanci s Otou Braniborským, přičítala své vzrušení celkové atmosféře výjimečného večera. Vdala se její sestra a manžel si ji vbrzku odveze do svého sídla v Drážďanech či Míšni. S uplývajícím večerem si však uvědomila, že její pocity nepramení z Anežčiných vdavek.

Vyvolalo je setkání s braniborským markrabětem Otou. Protančila s ním celý večer a zcela zapomněla, že tanec přislíbila také Markovi.

Vztáhla nyní dlaně, jako by si je chtěla v měsíčním světle prohlédnout. Zdály se naprosto stejné jako včera, a přesto se neubránila pocitu, že je má popálené Otovými dotyky.

Zamilovala jsem se snad? Je tohle láska? ptala se sama sebe. Netušila to. Dosud se domnívala, že má blízko k Markovi, že je od prvního vyznání dělí pouhý krůček. A přesto právě v tuto chvíli pochopila, jak mylná ta domněnka byla.

Marek mohl být dobrý přítel a věrný druh, ne však milenec či dokonce manžel. To si nyní, po tomto večeru prožitém s Otou, uvědomila zcela jasně.

Spěšně si otřela vlhkým šátkem také dosud rozpálené dlaně, jako by z nich chtěla smýt Otovy dotyky, neboť se bála, aby z nich někdo neodhalil její tajemství.

Pohlédla k paláci. Okna hodovní síně dosud zářila do tmy. Hudba opět spustila k tanci a velebně se nesla sametovou klenbou temné noci.

Božena cítila, jak ji zaplavuje dosud nepoznané štěstí, jehož zdroj nedokázala nebo možná ani nechtěla určit.

Tiše se pro sebe zasmála a potom se po cestičce vysypané bělostnými oblázky rozběhla k těm rozzářeným oknům.

* * *

Ota Braniborský bral strmé schody po dvou, jako by se už nemohl dočkat setkání s královským hostitelem.

Sigismund, který spěchal celý zadýchaný za ním, přihlížel nedůstojnému počínání svého pána s těžko skrývanou nevolí.

Takhle se přece markrabě nechová, hudral v duchu. Nejdřív se do Prahy ani vydat nechtěl a k možným zásnubám a případnému sňatku s Václavovou starší dcerou Boženou se vyjadřoval značně mlhavě. Jen liknavě přijal pozvání na oslavu svatby Václavovy mladší dcery Anežky s míšeňským markrabětem Jindřichem, během níž se mělo také mluvit o Boženině budoucím manželovi. Bylo patrné, že Ota Braniborský není jediný, kdo by pro českou princeznu připadal v úvahu jako choť. Sigismund nechápal, proč si chce nechat vlastní váhavostí proklouznout takovou příležitost mezi prsty.

„Moc českého krále Václava Prvního vzrůstá každým dnem. Bylo by pošetilé, kdybychom si ho znepráčetili, pane,“ radil mu proto ve snaze dostrkat ho na oslavu královské svatby a nepropást takovou výjimečnou šanci. Po pravdě řečeno, myslel přitom v první řadě na sebe – pokud se jeho pán přiřazení do vlivné přemyslovské dynastie, neposílí se tím pouze jeho moc, ale jistě také postavení jeho věrného komorníka.

Zpočátku se zdálo, že se Ota hodlá na pražském královském dvoře pouze příjemně poveselit a poté pod nějakou přijatelnou záminkou návrh na dynastický sňatek králi Václavovi prostě nějak diplomaticky vymluvit.

Jenže ono to všechno dopadlo jinak.

Stačilo pár tanců právě s tou českou princeznou, o niž Ota nejevil zájem, dokud ji nepoznal, a braniborský markrabě byl zcela ztracený.

Sigismund jako Otova pravá ruka moc dobře věděl, že jeho pán není vůči ženské kráse lhostejný – a Božena skutečně krásná byla. V její tváři s půvabnými, výraznými rysy se zračil urozený majestát, překvapivý u dívky tak mladičké.

Ovšem tentokrát podle všeho nešlo o pouhé chvilkové okouzlení, o přechodné vzplanutí navozené romantickou atmosférou svatebního obřadu.

Tentokrát to bylo jiné.

Ota Braniborský se skutečně zamiloval. Nebyl to rozmarný flirt, na jaký markrabě obratem zapomene, ledva opustí město, jak tomu Sigismund býval často svědkem. Nikdy svého pána neviděl takhle zamilovaného. Jeden jediný večer změnil Otu Braniborského k poznání.

Nyní se hnál na jednání s králem Václavem jako splašený, jistě v obavě, aby mu někdo jiný tu jeho zbožňovanou Boženu neodloudil. S pozdní lítostí si uvědomil, že také nemusí být jediný, kdo se jí přijel do Prahy dvořit. Co když svou nemístnou liknavostí prohrál vše?

Sigismundovi bylo jasné, že Ota požádá hned při této první schůzce českého krále o Boženinu ruku, jakkoli se to z diplomatického hlediska nehodilo. Nyní byly na místě okolky a vyjednávání té nejvýhodnější dohody a takových podmínek svatební smlouvy, jež budou nejpřínosnější pro Braniborsko. Jenže to by jeho markrabě nesměl ztratit hlavu.

Zároveň by Ota neměl zapomínat, že je tu ještě Karina.

Ani *tohle* se jaksi v tom spěchu nestačilo dořešit.

Možná to Ota ani dořešit nechtěl, možná mu ten setrvalý stav věcí vyhovoval. Jenže Sigismundovi bylo jasné, že je to nebezpečné a může to zcela ohrozit Otovy budoucí plány. Karina byla všeho schopná. On, Sigismund, to věděl nejlépe, protože za tučnou úplatu donášel tajné zprávy také jí.

Když se nad tím pořádně zamyslel, tak vlastně nevěděl – a ani nikdo od braniborského markraběcího dvora –,kdo tato přitažlivá žena s uhrančivým osobním kouzlem vlastně je.

Před lety se objevila na braniborském dvoře na doporučení jistého vysoce postaveného velmože z Frankfurtu na řece Odře. Hledá prý nějaké vhodné místo pro svou chráněnkou, osiřelou dívku, která u něj našla domov. Tohle se jim snažil navykládat. Jeho schovanka Karina byla skutečně půvabná, i když Sigismundovi, a že nebyl jediný, se její krása zdála poněkud živočišná a tak trochu laciná. Měl mimoto svůj názor na vztah frankfurtského dobrodince a jím protežované sirotky, ale i to si nechal pro sebe. A to zejména poté, co k ní markrabě Ota zahořel nevídanou vášní. Zdálo se, že takovým ohněm, jaký v něm rozdmýchala oslnivá Karina, Sigismundův pán dosud k žádné jiné nezaplál.

Ota mohl být jako obluzený vášnivými nocemi strávenými s Karinou, byl však dobrý vladař a věděl, že nesmí před svým dvorem a poddanými ztratit tvář. Přenechal Karině přepychové sídlo kousek od postupimského hradu, Sokolí hůrka se jmenovalo, kam se dříve rád a často uchyloval. Poté se tam uchyloval ještě raději a ještě častěji, avšak vladařské povinnosti kvůli Karině nezanedbával.